

BEZHVIEZDNE MORE

ERIN
MORGENSTERN

AUTORKA KULTOVÉHO ROMÁNU •

Nočný cirkus

Ljndeni

Bezhviezdne more

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Erin Morgenstern
Bezhviezdne more – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

BEZHVIEZDNE MORE

ERIN MORGENSTERN

— — — — —

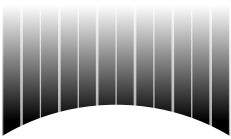
BEZHVIEZDNE

MORE

— — — — —

Z angličtiny preložila
Zuzana Trstenská

Ljndeni

PRVÁ KNIHA

— — — — —

SLADKÉ

ŽIALE

SLADKÉ ŽIALE

Dávno-pradávno...

V pivnici je pirát.

(Pirát je metafora, ale zároveň aj skutočný človek.)

(Pivnicu možno právom považovať za väzenie.)

Piráta sem zavreli pre mnohé pirátske činy, ktoré nepiráti rozhodujúci o takýchto veciach považujú za zločiny dostatočne závažné na to, aby ich potrestali.

Niektó povedal, že treba zahodiť kľúč, ale kľúč doteraz visí na sčernetom kruhu na háku na stene.

(Je tak blízko, že ho vidno aj spoza mreží. Sloboda na dohľad, no mimo dosahu, pripomienka pre väzňa. Na druhej strane mreží, tam, kde sa nachádza aj kľúč, si na toto však už nikto nespomína. Premyslený psychologický zámer je zabudnutý, premenil sa na zvyk a pohodlnosť.)

(Pirát si to uvedomuje, no zdrží sa komentára.)

Strážnik sedí na stoličke pri dverách a číta kriminálny román na pokračovanie na vyblednutom papieri a praje si byť idealizovanou, fiktívnou verziou seba samého. Premýšľa, či pirátov a zlodejov odlišujú len lode a klobúky.

Po nejakom čase ho vystrieda iný strážnik. Pirát nevie určiť ich presný rozvrh, lebo v pivničnom väzení nie sú hodiny, ktoré by ukazovali čas, a vlny trieštiace sa na pobreží pohlcujú ranné zvony aj večernú veselosť.

Tento strážnik je nižší a nečíta. Nepraje si byť nikým iným ako sebou, chýba mu predstavivosť, nevie si vymyslieť alter egá a nevie empatizovať s mužom za mrežami, jedinou živou dušou v miestnosti s výnimkou myši. Keď nespí, venuje prehnané množstvo pozornosti svojim topánkam. (Zvyčajne spí.)

Približne tri hodiny po tom, ako nízky strážnik vystrieda strážnika čitateľa, prichádza dievča.

Dievča prinesie tanier s chlebom a misku s vodou a položí ich pred pirátovu celu, no ruky sa mu tak trasú, že pritom polovicu vody rozleje. Potom sa otočí a vybehne hore schodmi.

V druhú noc (iba háda, že je noc) sa pirát postaví čo najbližšie k mrežiam a dievčaťu vypadne z rúk chlieb, tak ďaleko od mreží, až je takmer mimo pirátovho dosahu, a vyleje sa takmer všetka voda.

V tretiu noc pirát ostane v tieni v zadnom kúte a podarí sa mu tým uchrániť väčšinu vody.

Vo štvrtú noc príde iné dievča.

Toto dievča nezobudí strážnika. Jeho chodidlá potichu došlapujú na kamene a všetky jeho zvuky pohlcujú morské vlny a šuchotanie myší.

Dievča sa zadíva do tienov na sotva viditeľného piráta, sklamane si potichu povzdychne a položí chlieb s miskou k mrežiam. Potom čaká.

Piráť ostane v tieni.

Po niekoľkých minútach ticha prerušovaných chrápaním strážnika sa dievča otočí a odíde.

Keď si pirát vezme svoje jedlo, zistí, že má vodu zmiešanú s vínom.

Nasledujúcu noc, v piatu noc, ak je vôbec noc, pirát čaká pri mrežiach, kým dievča ticho nezíde.

Kroky mladej ženy ustanú len na krátky okamih, keď ho zbadá.

Piráť na ňu hľadá a ona hľadá naňho.

Vystrie k nej ruku, aby si zobral chlieb a misku, ale mladá žena ich položí na zem. Nespúšťa z neho oči, nedovolí, aby sa do jeho dosahu dostal čo i len lem jej sukne. Odvážna, no plachá. Mierne sa ukloní, keď sa dvíha od podlahy, kde nechala jeho jedlo, nenápadné kývnutie hlavou, pohyb, ktorý mu pripomína začiatok tanca.

(Dokonca aj pirát vie rozpoznať začiatok tanca.)

Nasledujúcu noc sa pirát drží ďalej od mreží, vo zdvorilej vzdialenosti, ktorú by vedel prekonať jediným krokom, a dievča podíde o vlások bližšie.

Ďalšia noc, a tanec pokračuje. Krok vpred. Krok vzad. Krok nabok. Nasledujúcu noc znova vystrie ruku, aby prijal, čo mu dievča ponúka, a tentoraz na to mladá žena zareaguje a jeho prsty sa obrú o chrbát jej ruky.

Dievča otáľa, každý večer ostáva o niečo dlhšie, no ak sa strážnik čo i len nepatrne pohne, akoby sa šiel zobudiť, odíde bez jediného pohľadu na rozlúčku.

Prinesie dve misky vína a popíjajú spolu v súdržnom tichu. Strážnik viac nechrápe, spí hlboko a pokojne. Pirát má podozrenie, že dievča s tým má niečo spoločné. Odvážna a plachá a bystrá.

V niektoré noci prinesie viac ako chlieb. Pomaranče a slivky ukryté vo vreckách šiat. Kúsky kandizovaného zázvoru zabaleného do papiera, s príchuťou príbehov.

Niektoré noci dievča odíde len chvíľu pred výmenou stráží.

(Denný strážnik v poslednom čase necháva svoje kriminálky na pokračovanie blízko väzenskej cely, zdanlivo náhodou.)

Dnes večer sa nižší strážnik nervózne prechádza. Odkasle si, akoby chcel niečo povedať, no nepovie nič, usadí sa na svoju stoličku a upadne do nepokojného spánku.

Pirát čaká na dievča.

To príde s prázdnyimi rukami.

Dnešná noc je posledná. Noc pred šibenicou. (Šibenica je tiež metafora, i keď táto je zjavná.) Pirát vie, že žiadna ďalšia noc už nebude, že toto je posledná výmena stráží. Dievča pozná aj presný počet hodín.

Nerozprávajú sa o tom.

Ešte nikdy sa nerozprávali.

Pirát v prstoch obracia kučeru vlasov mladej ženy.

Mladá žena sa nahne k mrežiam, lícom sa oprie o studené železo, je tak blízko, ako len môže byť, hoci ostáva v inom svete.

Je tak blízko, že by sa mohli pobožkať.

„Povedz mi príbeh,“ vraví.

A pirát jej vyhovie.

SLADKÉ ŽIALE

Jestvujú tri cesty. Toto je jedna z nich.

Hlboko pod povrchom zeme, ukrytý pred slnkom aj pred mesiacom, na brehoch Bezhviezdného mora, je labyrint tunelov a miestností plných príbehov. Príbehov zapísaných v knihách a zapečatených vo fľašiach a namaľovaných na múroch. Ódy vpísané do kože a zložené do tvaru ružových lupenôv. Rozprávky rozpovedané na dlaždiciach na podlahe, kúsky deja vyšúchané nohami, ktoré tadiaľ prechádzali. Legendy vytesané v krištáloch zavesených na lustrach. Skatalogizované príbehy, o ktoré sa starajú a ktoré si ctia. Staré príbehy sú uchovávané, zatiaľ čo okolo nich vyrastajú nové.

Toto miesto je rozľahlé a zároveň intímne. Je ťažké zmerať jeho šírku. Chodby sa menia na miestnosti galérie a schodiská sa vinú nadol či nahor do výklenkov a arkád. Všade sú dvere vedúce do nových priestorov a nových príbehov a nových tajomstiev, ktoré treba objaviť, a všade sú knihy.

Je to útočisko pre rozprávačov príbehov a ochrancov príbehov a milovníkov príbehov. Jedia a spia a snívajú obklopení kronikami a dejinami a mýtmi. Niektorí sa zdržia hodiny či dni a potom sa vrátia do sveta tam hore, ale iní tu ostanú týždne či roky, bývajú v spoločných alebo samostatných komôrkach, trávajú svoj čas čítaním alebo skúmaním či písaním, diskutovaním a tvorením s ostatnými obyvateľmi, alebo prácou v samote.

Z tých, ktorí ostanú, sa niekoľkí rozhodnú zasvätiť svoj život tomuto priestoru, tomuto chrámu príbehov.

Jestvujú tri cesty. Toto je jedna z nich.

Toto je cesta učeníkov.

Tí, ktorí si na ňu prajú vstúpiť, musia predtým stráviť celý mesačný cyklus v izolovanom rozjímaní. Rozjímanie sa považuje za tiché, ale niektorí z tých, ktorí sa nechajú zamknúť do miestnosti s kamennými múrmi, si uvedomia, že ich nikto nepočuje. Môžu rozprávať alebo kri-

čať či vrieskať, a neporušia nijaké pravidlá. Rozjímание považujú za tiché len tí, ktorí v tej miestnosti nikdy neboli.

Keď ukončia rozjímание, dostanú možnosť zísť z tejto cesty. Vybrať si inú alebo žiadnu.

Tí, ktorí strávia čas v tichu, sa často rozhodnú zanechať túto cestu aj priestor. Vráti sa na povrch. Žmúria do slnka. Niekedy si spomenú na svet tam dole, ktorému sa kedysi chceli odovzdať, ale táto spomienka je hmlistá ako miesto zo sna.

Keď príde čas, aby pokračovali s iniciáciou, sú častejšie pripravení práve tí, ktorí kričia a plačú a kvília, tí, ktorí sa hodiny rozprávajú sami so sebou.

Dnes v noci, keď je mesiac v nove a dvere sú odomknuté, objaví sa v nich mladá žena, ktorá väčšinu času spievala. Je hanblivá a nezvykne si spievať, ale počas prvej noci rozjímания si skoro náhodou uvedomila, že ju nikto nepočuje. Zasmiala sa, sčasti na sebe, sčasti na tom, aké zvláštne bolo, že sa nechala dobrovoľne uväzniť v najluxusnejšej cele s páperovou posteľou a hodvábnymi obliečkami. Jej smiech sa rozpínal v kamennej miestnosti ako kruhy na hladine jazera.

Pritisla si ruky k ústam a čakala, že niekto príde, ale nič sa nestalo. Usilovala sa spomenúť si, či jej niekto vyslovene povedal, že nemá rozprávať.

Povedala: „Haló?“, no pozdravila ju len ozvena.

Trvalo jej niekoľko dní, kým nabrala odvalu, aby sa rozospievala. Nepáčil sa jej vlastný hlas pri spievaní, ale v zajatí zbavenom hanby a očakávaní spievala, zo začiatku potichu, no potom nahlas a odvážne. Hlas, ktorý sa jej vracal v ozvone, bol prekvapivo príjemný.

Zaspievala všetky piesne, ktoré poznala. Vymyslela si vlastné. Vo chvíľach, keď jej nenapadli slová, ktoré by mohla spievať, si vymýšľala nezmyselné jazyky so zvukmi, ktoré sa jej páčili.

Prekvapilo ju, ako rýchlo jej ubehol čas.

Teraz sa otvárajú dvere.

Učeník, ktorý vstúpi, drží zväzok mosadzných kľúčov. Vystrie k nej svoju druhú ruku. Má na nej malý kovový kruh s reliéfom včely.

Prijatie včely je ďalším krokom na ceste k učeníctvu. Toto je posledná príležitosť odmietnuť.

Zoberie včelu z učeníkovej dlane. On sa jej pokloní a naznačí, aby ho nasledovala.

Mladá žena kráčajúc obracia v prstoch teplý kovový kruh, cestou úzkymi chodbami osvetlenými sviečkami a lemovanými knižnicami

a otvorenými podzemnými dutinami zapratanými stoličkami a stolmi, na ktorých sú navíšené knihy, priestormi ozvláštnenými sochami. Pohladí sochu líšky, obľúbený zvyk okoloidúcich, ktorý vyhladil vytesanú kožušinu medzi jej ušami.

Starší muž listujúci v knihe zdvihne zrak, keď idú okolo, pochopí, čo sa deje, priloží si dva prsty na pery a kývne žene hlavou.

Jej, nie učeníkovi, ktorého nasleduje. Je to gesto úcty k pozícii, ktorú ešte oficiálne nezastáva. Skloní hlavu, aby zakryla úsmev. Zídu dole pozláteným schodiskom a kráčajú cez klukaté tunely, ktorými ešte nešla. Spomalí, aby si obzrela obrazy visiace medzi policami s knihami, obrazy stromov a dievčat a duchov.

Učeník zastane pred dverami označenými zlatou včelou. Vyberie zo zväzku kľúč a odomkne.

Tu sa začne iniciácia.

Je to tajný obrad. Detaily poznajú iba tí, ktorí ním prešli. Vykonáva sa rovnakým spôsobom už od nepamäti.

Keď sa dvere so zlatou včelou otvoria a ich nohy prekročia prah, učeník ju zbaví mena. Nech sa táto mladá žena predtým volala akokoľvek, nikdy viac ju tak neoslovia, to meno ostane v jej minulosti. Jedného dňa možno dostane nové meno, ale nateraz je bezmenná.

Miestnosť je malá a okrúhla a má vysoký strop, je to miniatúra jej cely na rozjímanie. Na jednej strane je prostá drevená stolička a kamenný stĺp siahajúci asi po pás, na stĺpe je položená misa s ohňom. Jeho plamene sú jediný zdroj svetla.

Starší učeník naznačí mladej žene, aby si sadla na drevenú stoličku. Ona to urobí. Je obrátená k ohňu, sleduje tanec plameňov, kým jej muž nezaviazne oči čiernym hodvábom.

Obrad pokračuje bez toho, aby čokoľvek videla.

Z ruky jej zoberú kovovú včelu. Nasleduje pauza a po nej cinkanie kovových nástrojov. Potom na hrudi pocíti prst, ktorý jej tlačí na kľúčnu kosť. Tlak ustane a zrazu ho nahradí ostrá, páľčivá bolesť.

(Neskôr si uvedomí, že kovový kruh rozpálili v ohni a včelu s rozťahnutými krídlami jej vypálili do hrude.)

Toto prekvapenie ju znervózni. Pripravila sa na to, čo vie o zvyšku obradu, ale toto nečakala. Uvedomí si, že nikdy nevidela odhalenú hrud' iného učenika.

Pred chvíľou bola pripravená, ale teraz je otrasená a neistá.

No nepovie *Prestaňte*. Nepovie *Nie*.

Rozhodla sa, hoci vopred nevedela o všetkom, čo jej rozhodnutie prinesie.

V tme prsty roztvoria jej pery a na jazyk jej dopadne kvapka medu.

Toto sa robí, aby bola posledná chuť sladká.

Popravde, posledná chuť, ktorá ostane v učeníkových ústach, je viac než med: je to sladkosť zmiešaná s krvou a kovom a spáleným mäsom.

Keby to nejaký učeník po obrade mohol opísať, možno by spresnil, že posledná chuť, ktorú zakúsil, bol med a dym.

Nie je celkom sladká.

Učeníci si ju vybavajú zakaždým, keď zahasia plameň voskovice.

Pripomienka ich oddanosti.

No nesmú o tom rozprávať.

Svojich jazykov sa vzdajú z vlastnej vôle. Odovzdajú svoju schopnosť rozprávať, aby lepšie poslúžili hlasom iných.

Zložili nevyslovenú prísahu, že viac nebudú rozprávať svoje príbehy z úcty k tým, čo prišli pred nimi, aj k tým, ktorí budú nasledovať.

V tejto bolesti ochutenej medom mladej žene na stoličke napadne, že vykrikuje, ale nespraví to. V tme sa jej zdá, že oheň pohlcuje celú miestnosť a v plameňoch vidí tvary, hoci má zaviazané oči.

Včela v jej hrudi zatrepoce krídlami.

Keď jej vezmú jazyk a spália ho a premenia na popol, keď sa obrad skončí a jej služba učeníčky sa oficiálne začne, keď jej hlas navždy doznie, vtedy sa prebudí jej sluch.

Vtedy začnú prichádzať príbehy.

SLADKÉ ŽIALE

Optický klam

Chlapec je synom veštice. Dospel do veku, keď si nie je istý, či na to môže byť hrdý a či je to detail, ktorý môže iným prezradiť.

Ide zo školy k bytu nad obchodom s krištáľovými gulami a tarotovými kartami, s vonnými tyčinkami a so soškami božstiev so zvieracími hlavami a so sušenou šalviou. (Vôňa šalvie presiakla do všetkého, od jeho posteľnej bielizne po šnúrky na topánkach.)

Ako v každý školský deň, aj dnes ide chlapec skratkou cez uličku, ktorá sa stáča za obchod, cez úzky priechod medzi vysokými tehlovými múrmi, ktoré sú často pokryté graffiti, potom sú vybielené a znova zastriekané sprejermi.

Dnes sa na inak bielych tehľách namiesto kreatívne vyhláskovaných tagov a vulgarizmov napísaných písmenami pripomínajúcimi bubliny skvie jediné umelecké dielo.

Sú to dvere.

Chlapec zastane. Napraví si okuliare, aby lepšie zaostril, aby sa uisťil, že naozaj vidí to, čo mu ukazuje jeho občas nespoľahlivý zrak.

Hmla na okrajoch sa rozplynie a stále sú to dvere. Väčšie a krajšie a honosnejšie než ako ich videl na prvý, rozostrený, pohľad.

Nevie, čo si o nich má myslieť.

Ich nemiernosť si vyžaduje jeho pozornosť.

Dvere sa nachádzajú v zadnej časti uličky, v tienistej časti ukrytej pred slnkom, ale ich farba je stále výrazná a niektoré odtiene sú kovové. Sú prepracovanejšie než väčšina graffiti, ktoré chlapec videl. Vie, že sú namaľované technikou, ktorá má komplikovaný francúzsky názov, niečo o oklamaní oka, hoci si práve v tejto chvíli nevie spomenúť, ako sa tomu hovorí.

Dvere sú vytesané – nie, namaľované – ostro rezanými geometrickými tvarmi, ktoré sa stáčajú okolo hrán a vytvárajú hĺbku tam, kde je

len plochá stena. V strede, tam, kde by mohol byť priezor, je štylizovanými čiarami zodpovedajúcimi zvyšku namaľovanej rytiny vyobrazená včela. Pod včelou je kľúč. Pod kľúčom je meč.

Napriek nedostatku svetla sa na dverách ligoce zdanlivo trojrozmerná zlatá kľučka. Pod ňou je namaľovaná kľúčová dierka, taká tmavá, že pôsobí ako diera čakajúca na kľúč, nie ako pár ťahov čiernou farbou.

Dvere sú zvláštne a pekné a predstavujú niečo, čo chlapec nevie vyjadriť slovami, a nevie, či na to vôbec jestvujú slová, hoci by to boli aj komplikované francúzske výrazy.

Niekde na ulici zašteká pes, ktorého nevidí, no štekot znie vzdialene a abstraktne. Slnko sa hýbe za oblakom a ulička sa mu zdá dlhšia a hlbšia a temnejšia, zatiaľ čo dvere mu pripadajú jasnejšie.

Chlapec sa k nim opatrne načiahne.

Tá časť jeho ja, ktorá stále verí na čary, očakáva, že budú napriek chladnému vzduchu teplé. Čaká, že obraz od základu zmenil tehly v múre. Srdce sa mu rozbúcha, hoci spomalí pohyb svojej ruky, lebo tá časť jeho ja, ktorá tú druhú považuje za detinskú, je pripravená na sklamanie.

Končeky jeho prstov sa stretnú s dverami pod mečom a dotknú sa hladkej farby na chladnej tehle, jemná nerovnosť prezrádzala štruktúru, ktorá sa nachádzala pod povrchom.

Je to len stena. Len stena s pekným obrázkom.

No aj tak.

Napriek všetkému mu stále niečo našepkáva, že tie dvere sú viac, než sa zdá.

Pritisne dľaň na pomalovanú tehlu. Falošné drevo na dverách sa od jeho pokožky líši len o jeden či dva odtiene, akoby bola farba namiešaná tak, aby sa k nemu hodila.

Za tými dverami je niekde inde. Nie nejaká miestnosť za stenou. Niečo viac. Vie to. Cíti to v kostiach.

Toto by jeho mama nazvala chvíľou s významom. Chvíľou, ktorá zmení všetky nasledujúce chvíle.

Syn veštice vie len to, že dvere sa mu zdajú dôležité, ale nevie celkom vysvetliť prečo. Chlapec na začiatku príbehu nemá odkiaľ vedieť, že sa príbeh začal.

Prejde končekmi prstov po namaľovaných líniách kľúča, žasne nad tým, že kľúč, meč a včela naozaj vyzerajú, akoby boli trojrozmerné.

Chlapec uvažuje, kto ich namaľoval a čo znamenajú, ak vôbec niečo znamenajú. Ak nie dvere, tak aspoň tie symboly. Či je to znak, a nie dvere, alebo oboje naraz.

Ak v tomto význačnom momente chlapec stisne namaľovanú kľučku a otvorí nemožné dvere, všetko sa zmení.

No nespraví to.

Namiesto toho si strčí ruky do vreciek.

Jedna časť jeho ja rozhodne, že sa správa detinsky a že je pristarý na to, aby čakal, že skutočný život bude ako z knižky. Ďalšia časť jeho ja sa rozhodne, že ak to neskúsi, nemôže sa sklamať a môže ďalej veriť, že dvere by sa mohli otvoriť, aj keď je to len akože.

Stojí s rukami vo vreckách, chvíľu uvažuje nad dverami a potom odíde.

Nasledujúci deň ho premôže zvedavosť a vráti sa, no zistí, že dvere niekto premaľoval. Tehlová stena je opäť vybielená, takže ani nedokáže určiť, kde presne sa dvere nachádzali.

A tak syn veštice nenájde cestu do Bezhviezdneho mora.

Ešte nie.

Január 2015

Na polici v univerzitetnej knižnici je kniha.

Nie je to nič nezvyčajné, ale toto nie je miesto, kde by táto konkrétna kniha mala byť.

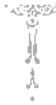
Kniha je nesprávne zaradená v sekcii beletria, hoci väčšina v nej je pravda a zvyšok má veľmi blízko k pravde. Sekcia beletrie v tejto knižnici nie je navštevovaná tak ako iné oddelenia, jej rady sú matne osvetlené a často zaprášené.

Kniha bola dar, časť zbierky, ktorú knižnici v poslednej vôli zanechal predchádzajúci majiteľ. Jeho knihy boli pridané do knižnice, zaradené podľa Deweyho desiatinného triedenia, dostali nálepky s čiarovými kódmi na predsádky, ktoré sa skenujú pri pulte, aby mohli byť poslané rôznymi smermi.

Túto konkrétnu knihu skenovali len raz, aby ju zaradili do katalógu. Nikde nie je uvedený autor, a tak bol zapísaný ako „Neznámy“, čím sa kniha dostala medzi autorov s menami na N, ale preklučkovala abecedou ako mnoho iných kníh. Niekedy ju niekto vyberie a potom vráti do police. Jej väzba bola zopár ráz otvorená a jeden profesor raz prečítal aj prvé stránky s úmyslom vrátiť sa k nej neskôr, ale potom na to zabudol.

Odkedy je v tejto knižnici, nikto ju neprečítal celú.

Niektorí (vrátane zábudlivého profesora) si na kratučký okamih pomysleli, že táto kniha sem nepatrí. Že by možno mala byť v zvláštnej zbierke, v miestnosti, kde sa od študentov pri vstupe vyžaduje písomné povolenie a kde knihovníci strážia vzácne knihy a nikto si nič nemôže požičať domov. Na takých knihách nie sú čiarové kódy. Mnohé si môžu návštevníci prezeráť len v rukaviciach.

No táto kniha je v obyčajnej zbierke. V nehybnom, hypotetickom obehu.

Jej potaľ tvorí tmavá vínoočervená látka, ktorá zostarła a vybledla zo sýtej na matnú. Kedysi do nej boli vyrazené pozlátené písmená, ale zlato sa zošúchalo a ostali len priehlbiny pripomínajúce piktogramy. Vrchný okraj je už navždy ohnutý, lebo v sklade na knihe ležal od roku 1984 do roku 1993 oveľa ťažší zväzok.

Je januárový deň v období, ktoré študenti nazývajú *jéckový semester*, keď ešte nie je riadne vyučovanie, ale všetci sú už v kampuse, zúčastňujú sa prednášok a študentských sympózií a nacvičujú divadelné hry. Je to poprázdňinová rozcvička, predtým ako nastane zvyčajná rutina.

Zachary Ezra Rawlins je v kampuse, aby si čítal. Cíti sa pre to mierne previnilo, lebo by mal vzácné zimné hodiny tráviť hraním (a opakovaným hraním a analýzou) videohier na svoju diplomovku. No trávi pred obrazovkou toľko času, že má skoro nutkavú potrebu upierať oči na papier. Pripomína si, že literatúra sa s jeho predmetom štúdia prelína, hoci zistil, že videohry sa prelínajú skoro so všetkým.

Myslí si, že čítať román je ako hrať hru, v ktorej namiesto neho urobil všetky rozhodnutia niekto, kto je práve v tejto hre oveľa lepši. (Aj keď si niekedy praje, aby sa znova vrátili do módy príbehy žánru *vyber si vlastné dobrodružstvo*.)

Číta (a opätovne číta) aj veľmi veľa detských kníh, lebo príbehy v nich sa mu zdajú rozprávkejšie, hoci sa trochu obáva, že ide o symptóm blížiacej sa krízy štvrtiny jeho života. (Neprekvapilo by ho, keby sa štvrtživotná kríza objavila, presná ako hodinky, na jeho dvadsiate piate narodeniny, ktoré ho čakali už o dva mesiace.)

Knihovníci a knihovníčky ho považovali za študenta literatúry, kým sa s ním jeden zo zamestnancov nepustil do rozhovoru a on necítil povinnosť priznať sa, že študuje na katedre nových médií. Tajná identita mu chýbala od chvíle, keď o ňu prišiel, bola to maska a on ani nevedel, ako rád ju nosil. Predpokladal, že vyzerá ako študent literatúry. Nosí hranaté okuliare a hrubé štrikované svetre. Zachary si ešte stále celkom nezvykol na zimy v Novom Anglicku, zvlášť na takéto, keď je všade neustále sneh. Chráni svoje na juhu odrastené telo hrubými vrstvami vlny, balí ho do šálov a zohrieva termoskami horúceho kakaá, občas dochuteného bourbonom.